

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

טל תשבת מפני זרעו

ספר
זכותא דבר יוחאי

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 39

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לביש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

תֵּכֵן הָעֲנִיָּיִם

- א. כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזהר הקדוש..... ה
- ב. כל האנשים המשתתפים בחלוקת ספר הזהר ובסיומו [וכן בש"ס ומשניות], כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ועושים סעודת סיום..... ז
- ג. שמחת סיום ספר הזהר מעין שמחת תורה..... ז
- ד. סיום זהר הוא תקון לגאלה האמתית - ועלוי מזל עם ישראל..... ח
- ה. ילמדו הזהר והתקונים אלף פעמים בסוד האלף לה שלמה..... ח
- ו. סיום על ספר הזהר ראוי וחשוב סעודת מצוה, וכידוע בשעה אחת לימוד הזהר שקול כמו שנה שלימה לימוד תורת הנגלה..... י
- ז. הרוצה לזכות לארח את הרשב"י בביתו ילמד זוהר הקדוש - הרשב"י זי"ע יושב אתנו בלומדינו תורתו..... יב
- ח. כל מי שלא משתדל בתורה, אסור להתקרב אליו, להשתתף עמו ולעשות עמו סחורה, וכל שפן ללכת עמו בדרך, שהרי אין בו אמונה..... יז
- ט. רק המשתדלים בתורה ועוסקים בה לתקנה ולקשרה בשרשה, כל בניהם הם צדיקי אמת, ונקראים בני המלה, בנים קדושים..... יז

האדמו"ר מהאלמין הגה"צ הרב שלום יהודה גרוס

מייסד מפעל הזוהר העולמי
נחל לביש 24/8 בית שמש, טל: 054-8436784

האדמו"ר מהאלמין שליט"א, נולד בהונגריה, עלה לארץ בשנת תש"ו. בשנת תשכ"ב היגר לברוקלין. לפני 40 שנה - הקים הרבה ארגונים: **בשנת תשכ"ה**, הקים וועד העולמי למען קדושת בית הכנסת, ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. **בשנת תשכ"ו**, ערך מלחמה גדולה נגד המוזוות הפסולות¹, **בשנת תשכ"ז**, ערך מערכה גדולה נגד סימילאק מחלב עכ"ם, ומאז לראשונה יצרו סימילאק מחלב ישראל². **בשנת תשכ"ז**, הקים ארגון הצלה, ונדפס ספר, וקול קורא'ס. **בשנת תשכ"ז**, ערך מערכה גדולה על שנכשלים באכילת תולעים בהכשר למהדרין מן המהדרין, **בשנת תשכ"ח**, ערך מערכה גדולה על אזהרת זמן קריאת שמע ותפלה³. **בשנת תשכ"ח**, הקים ארגון ובית דין צדק לכשרות וטהרת המקוואות⁴. **בשנת תשכ"ט**, יזם הדפיס והפיץ לראשונה חק לישראל שבועי, ונדפסו 54 פרשיות בודדות ועשר כרכים. **בשנת תשל"ב-ס"ב**, ערך מלחמה כבידה על כשרות השחיטה⁵, **בשנת תשל"ד**, הקים ארגון וועד הכשרות התאחדות הקהילות, ונדפסו 39 ספרים וקול קורא'ס. **בשנת תשל"ד**, הקים את הרעיון הדף היומי, ופרסמו כל שבוע בעיתונים על הרעיון של לימוד דף היומי, ונדפס גם כן במדריך לכשרות # 2. **בשנת תשל"ה**, ערך מלחמה גדולה למען קדושת השבת⁶. **בשנת תשל"ט-ס"ג**, ערך מלחמה כבידה על כשרות הניקור⁷, **בשנת תשמ"א-ס"ד**, ערך מלחמה כבידה על תיקון עירובין בארה"ב⁸, **בשנת תשמ"ז** יצא לאור ספר הסכמות ומכתבים 1.296 מכתבים. **בשנת תשס"ג** שלח לארצו הקדושה כמה מיליוני ספרים ועוד 320 אלף דיסקים (בכל דיסק לערך 500 ספרים) ונחלקו בחינם בכל הארץ, ול-150.000 חיילים צבא. **בשנת תשס"ד** שלחו לא"י עוד 250.000 דיסקים של 7000 קבצים ספרים בחינם. **בשנת תשס"ד**, הקים מפעל עולמי ללימוד הלכה יומית מחבר רמ"א, ונדפסו ספרי שו"ע מחבר רמ"א, וקול קורא'ס, ומודעות בהרבה עיתונים. **בשנת תשס"ז** - 2007 עלה לארץ, הקים את "מפעל הזוהר העולמי", ומאז פועל במסירות נפש, יומם ולילה, לזכות כל אחד מישראל בקריאה יומית של דף הזוהר היומי, ובכך לממש בפועל את הבטחתם וצוותם של רשב"י וגדולי הצדיקים, שבזכות הזוהר, יצא עם ישראל מהגלות ברחמים, והמשיח יבוא.

בעהמח"ס: "אין ליכט פון תורה" - 887 חלקים, "אכילת מצות בישראל" - 7 חל', "אפיית המצות" - 3 חל', קובץ ספרי ארץ ישראל - 26 חלקים, "שמירת המצוות כהלכתן" - 58 חל', קובץ ספרי כשרות - 53 חל', "נפש ישעיה" על מאכלות אסורות - 7 חל', קובץ ספרי שחיטה - 26 חל', קובץ ספרי ניקור - 33 חל', קובץ ספרי שמירת שבת - 18 חל', קובץ ספרי מקוואות - 8 חל', "שמירת הברית" - 10 חל', "דברי תורה" עה"ת - 7 חל', קובץ ספרי סת"ם - 22 חל', קובץ ספרי קדושת ביהמ"נ - 17 חל', "מקדש מעט", "ואמרו אמן", "עניית אמן כהלכתו", "יצחק לשוח", ועוד. "שכר ועונש" - 6 חל', "אור הזוהר" - 5 חל', "זוהר השבת" - 5 חל', "זוהר חק לישראל" - 5 חל', "מאורות הזוהר" - 15 חל', "תיקוני זוהר" - 2 חל', "תיקוני זוהר" - 29 חל', "זוהר היומי" - 6 חל', "זוהר היומי" - 12 חל', זוהר עם פירוש הסולם, זוהר היומי, - 70 חל', "זוהר תורה" - 54 חל', "תיקוני זוהר", "אדרא רבה" ו"אדרא זוטא" עם עוד 6 ספרים, "ספרא משכנא", "ספרא דצניעותא" ועוד. עלוני זוהר - 39 חל', ועוד יותר מאלף ספרים וחברות על הזוהר הקדוש. על כל הנ"ל,

בשנת תשס"ז, הקים בארץ ישראל מפעל הזוהר העולמי. ונדפסו קרוב ל-2000 ספרים וחברות וקול קורא'ס. על הדברים הנ"ל פרסם ספרים וקול קורא'ס, בלשון הקודש, באידיש ובאנגלית, ובעוד הרבה שפות. - מפיק מיליוני ספרי זוהר הדף היומי של הזוהר, ועוד, המחולק בתפוצה עצומה בבתי כנסיות ובתי מדרשות, חנויות, קברי צדיקים, ארגונים גדולים, כגון ערוץ הידברות, בתי אב בכל רחבי הארץ ובחול"ל. - הקים את "קול הרשב"י" "קול הזוהר" לשמיעה של הזוהר היומי, ושומעים דרשותיו. כיום מתגורר בבית שמש, מפיק דרשותיו מידי שבוע ברדיו 2000, ומעביר הרצאות בכל רחבי הארץ.

1. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 2. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 3. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 4. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 5. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 6. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 7. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 8. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס.

זכותא דבר יוחאי

כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזהר הקדוש

ישראל ה'קדושים והטהורים ה'מה פלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזהר הקדוש – כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזהר הקדוש, במיוחד בדורנו דרא בתרא [דור אחרון], שעל זה אמרו רבותינו ז"ל (שבת קל"ח ע"ב): תנו רבנן, כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו, עתידה תורה שתשתכח מישראל, שנאמר: "הנה ימים באים נאם ה' אלקים והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמע את דברי ה'". ... תניא רבי שמעון בן יוחאי אומר: חס ושלום שתשתכח תורה מישראל, שנאמר: "כי לא תשכח מפי זרעו"...

רבי שמעון בן יוחאי הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל על ידו. כמובא בדברי רבותינו זכרונם לברכה (שבת קל"ח): 'כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו: עתידה תורה שתשתכח מישראל, ואמר רבי שמעון בן יוחאי שלא תשתכח. שנאמר: "כי לא תשכח מפי זרעו". וכמבאר בזהר (נשא קכ"ד): 'בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון בה מן גלותא'. – ועתה בוא וראה והבן נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה. כי על כן סמוך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק "כי לא תשכח מפי זרעו". כי באמת בזה הפסוק בעצמו מרמז ונסתר סוד הזה, שעל ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשתכח התורה מישראל. כי סופי תבות של זה הפסוק "כי לא תשכח מפי זרעו" הם אותיות יוחאי, וזה שמרמז ומגלה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו, מפי זרעו דיקא, הינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרמז ונסתר בזה הפסוק, שהוא התנא יוחאי. כי על ידי זרעו של יוחאי שמרמז בזה הפסוק בסופי תבות כנזכר לעיל, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשכח התורה, כי בזהר דא יפקון מן גלותא, כנזכר לעיל. – ודע, שסוד רבי שמעון בעצמו הוא מרמז בפסוק אחר. כי דע שהתנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד'): עיר וקדוש מן שמיא ג'חת, ראשי תבות שמעון וכו' (ספר לקוטי מוהר"ן, בתחלת הספר).

א. הרמח"ל זי"ע לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד "זהר הקדוש" ברצף וללא הפסקה, שבכח "זהר הקדוש" לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים.

וז"ל: בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח אל התבה הזאת וננצל. ונמצא שבריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמות, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרף אלא יציאה, וזהו שנאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכונו כי הלך לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל" ... כל מי שיתדבק בזהר הקדוש בורח מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח. והאמת, כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י) זי"ע, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחרית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בזה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח (ראה בארץ באור הזהר).

ב. כי לא תשכח מפי זרעו, אותיות יוחאי; על ידי זרעו של יוחאי שהוא רבי שמעון בן יוחאי, לא תשכח התורה.

לכו חזו מפעלות השם, התגלות נפלא מסוד גדלת התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי זכרוננו לברכה:

ובזוהר (חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא) אָמרו, דְהוּא "תיבת נח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמַּבּוּל הַנּוֹרָא. וּלְזוֹהַר תַּקַּן הַרְמָח"ל זי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלִמּוּד זֹהַר הַקְּדוּשׁ, וּבְזוֹהַר יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמְחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחְתֵּי קַרְנֵי דָוִד בְּמַהֲרָה. וְעֵתָהּ עֲלֶה בְּלֵב טְהוֹר -

יד השם אל עבדיו, **דחבור הזהר הקדוש לא נתגלה לראשונים** זאת לפנים בישראל, כי אם ואמר אל דור האחרון שם יתנו קריא"ה נאמן"ה הנהו זהרהרורי, **דבזכות זאת ויצמח פורקניה ויקרב משיחיה.**

ובדרך זו אלך לפרש קרא פדכתב האמור בפרשת בהר "וקראתם דרוור בארץ לכל ישיבה יוכל הוא תהיה לכם" ג'. והן עוד נביא מה שכתוב בזוהר הקדוש ברעיא מהימנא ספר נשא (דף קכד:) והילך לשונו: "והמשפילים יזהירו כזוהר הרקיע", בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר, מן זהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) "ה' ביד ינחנו ואין עמו אל נכר", עד כאן לשונו. ראה גם ראה, **כי בחינת ספר הזהר הוא בנינה**, ומידע ידיע מאי דאתמר בזוהר הקדוש ובתקונים בדוכתי טובא, כאשר ירדה הקורא אצל עין רוג"ל איזה מקום בינה, והוא, **כי חמשים שנים דיובל הנה הנם חמשים שערי בינה.** וזה אמר "וקראתם דרוור בארץ לכל ישיבה", וקראתם"ם דיקא, אשר תקרא"ו אותם בספר הזהר והתקונים, ובזכותא תלך מילתא, דעל ידי זה דרוור בארץ לכל ישיבה. ועל זה סים וקאמר יוכל היא, כלומר דהם בחינה אחת, כמו שיוכל בחינת בינה, כמו כן למוד הזהר הקדוש אני בינה לי גבורה. ומה שאמרו בזוהר הקדוש במאמר הלזה על ידי למוד ספר הזהר שהוא מסטרא דבינה ויהי טועמי"ם מלמטה מאילנא דחי נפשי יסוב"ב ינחני לרמז בזה, כי בינה עם הכולל גימטריא חי"ם (נפש חיים מערכת הז' אות ה').

ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכ"ד:): "והמשפילים יזהירו כזוהר הרקיע", בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר, מן זהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) ה' ביד ינחנו ואין עמו אל נכר. עכ"ל. הנה

ג. דברי הרעיא מהימנא הנזכר לעיל נתבאר באריכות בספר תניא קדישא, אגרת הקדש סימן כ"ו, ענן שם. והנה הדבר ידוע, שרק בזכות לימוד התורה הקדושה בכלל, והזהר הקדוש בפרט, נזקה לנצל מכל היסורים, ולהגאל בקרוב ממש. ומצינו סמוך לדבר, במאמר הפסוק "צהר תעשה לתיבה". ופרש הבעש"ט זיעוכ"א, שהפונה לתיבה של תורה ותפלה. כמו שכתב "האור המאיר" (שמות פרשת בשלח), וז"ל: "ועל דרך ששמעתי בשם הבעש"ט זללה"ה שפרש צהר תעשה לתיבה (בראשית ו, טז), לעשות צהר מן התבה של תורה ותפלה". ומובא עוד בפסרים (תולדות אדם פרשת נח) - שקמו שעשה נח תבה גשמיית, כמו כן יש תבה רוחנית, שעל ידה אפטר להגאל, והיא תבה של תורה. וידוע שאותיות ז' וצ' אותיות מתחלפות הם, וממילא אפטר לבאר את הפסוק "צהר תעשה לתיבה", צ'הר היינו זהר תעשה לתיבה, שלמוז הזהר הקדוש הוא התיבת נח, שעל ידה אפטר לזכות לגאולה, ולהנצל מכל משברי מים העוברים על האנשים בדורו של משיח, אשרי מי שיזכה לך.

ד. הקב"ה הקדים לנו רפואה למכה ושלח לנו תיבת נח של הרשב"י, שהוא "הזהר הקדוש", להצילנו מהמבול הנורא!

"והמשפילים יזהירו כזוהר הרקיע". אלין אינון דקא משתדלין בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקיים (שמות א) "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו". **ודא אורה דספרא דא.** (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא). (ועי' תקוני זהר חדש דף ע"ב עמוד ד', הקדמת המוציא לאור תקוני זהר מהגר"א, רבינו הרב משה קורדובירו, דע את אלפי אביה, י"א).

ה. אמרו בתקונים (תקוני ר' דף כ"ד): וזה לשונו: **וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיניה (ניקרא כה י) "וקראתם דרוור בארץ" וגומר, ענן שם. - הט ארזיך ושמע, כי נודעה**

לקבץ את כל ישראל אשר בדקות ספורות יסיימו כולם יחד את ספר הזוהר הקדוש, על ידי שמחלקים את הלימוד לחלקים קטנים, וכל אחד לומד חלקו ומשתתף עם הכלל, ובזה נחשב לכל יחיד שלמד וסיים כל הזוהר הקדוש, וכל זה בזמן מועט כאשר מתקבצים בבית הכנסת בליל שבת וביום שבת קודש כל מנין כפי רצונו.

וכבר תקן האי גברא קדישא החכם הכולל, ענוותן כהלל, מ"ר ניהו רבה הרב יצחק אלפיה ז"ע (ועין בספר "התקבצות הזוהר" א"ף בתפלותיו עם עוד צדיקים עצר את השואה שלא תפנס לארץ ישראל), ללמוד בחבורה כל אחד חלקו ועל ידי זה יסיימו כל החבורה כולה. עיין דברי קדשו בספרו הטהור "יאיר נתיב".

כל האנשים המשתתפים בחלוקת ספר הזוהר ובסימומו [וכן בש"ס ומשניות], כל אחד נוטל שכר כאילו עשאה כולה לבדו, ועושים סעודת סיום

כתב בש"ס חמד (מערכת מ' סוף פ"ל קצ"ח), וז"ל: **מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשאה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו.**

שמחת סיום ספר הזוהר מעין שמחת תורה

הצה"ק המקובל האלוקי רבי ברוך ממעזבוב, נכד הבעל שם טוב, זכותו יגן עלינו, נהג בכל ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזוהר הקדוש.

הצדיק הקדוש רבי ברוך, נכד הבעל שם טוב זכותו יגן עלינו, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזוהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזוהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחריו רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשקי

כלומר, החברה שהיו מחלקים את כל מסכתות הש"ס בין חברים, כדי שכלם יסיימו את כל הש"ס ביום מסוים, וקבעו את יום הסיום ליום שמחת תורה כדי שייסימו תורה שבכתב ותורה שבעל פה כאחד, ביום אחד. - רושמי הקורות כותבים, כי ביום כ"ז ניסן תקע"ה החליטו מנהיגי חב"ת "נר תמיד" בביאליסטוק, לחלק את הש"ס בין אנשי החברה, כדי שכלם יחד יסיימו את הש"ס תוך חצי שנה, היינו עד יום שמחת תורה של שנת תקע"ו, וכן מידי שנה בשנה עד ביאת הגואל (סוד ה').

מבאר מאן, שהחבור מהזוהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים יבוא משיח. כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו. וזהו שאמר ובגינייה ושבתם איש אל אחוזו וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצריך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ובדם מילה, כן גאלה העתידה לא תהיה הגאלה עד שיזכו לתוספות הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה (ש"ל"ה, עשרה מאמרות. מאמר ראשון).

ז. מדעסקינן בהאי צדיקא קדישא, המקובל האלקי, רבינו ברוך ממעזבוב זיע"א, מן המעניין לצטט כאן שתי סיפורי פלא, מהם נוכל להבין מעט מזער מגודל קדושתו ואהבת ישראל שלו.

ו. לקבע את יום הסיום ליום שמחת תורה. ובספר אתקיננו סעודתא (חלק סעודת היום הערה 25) הביא, דבקצת קהילות נהגו "חברת ש"ס".

בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון: "איך קען דיך, און דו קענסט מיר" [= אַני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי] (טעמי הפונהגים).

סיום זהר הוא תקון לגאולה האמתית – ועלוי מזל עם ישראל

בשנת תרפ"א יצאו גדולי וצדיקי ארץ ישראל בקריאת קודש למען החזק בלימוד הזהר הקדוש. וזה נסח קריאתם: כבר ידוע לכבודם מעלת למוד הזהר הקדוש, אשר הוא מבטל כל מיני פגעניות וגזרות קשות ורעות, ומוחלל וחורבן ובה מלמא. והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במודעות "תקון לגאולה האמתית מטעם הרבנים הגאונים מארי דארעא קדישא" אשר היא נעתקה למטה, לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים, וכפי הרשימות אשר קבלנו, לא נגמור רק לערך שש מאות סיומים. על פן אנחנו רבני וגאוני ארץ הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת, ללמד עוד פעם בכדי לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבא עלינו לטובה, כפי שעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד, סיום זהר אחד לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ופר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ", אכ"ר.

ילמדו הזהר והתקונים אלף פעמים בסוד האלף לך שלמה

הרי פי למוד הזהר הוא מעורר הרחמים ונשמתו של משיח, ויתגלה ויבנה המקדש וישראל ישפן לבטח, והלמוד בו בטוח שלא יסבל צער חבלי משיח, אשר על פן אנחנו חכמי ורבני עיר הקדש ירושלים תבנה ותפוגן במהרה בימינו אמן, ובתי דינים, נתעוררנו ליסוד למוד הזהר בארץ ובחוצה לארץ בכדי לגמור הספר הזהר, ויהיה הסיום בכ"ה אלול הבא עלינו לטובה, יום בריאת העולם, וילמדו הזהר והתקונים אלף פעמים בסוד האלף לך שלמה.

ולכן אנחנו קוראים לכם, אחינו חכמים רבנים, סוחרים, בעלי בתים, בעלי מלאכות: חזקו ואמצו לקחת חלק עמנו, והחלש יאמר גבור אני. וכו' והתחברו בחברה הזאת, וכל אחד יחטף חלק מהזהר, ובשעת הפנאי ובין הדבקים ילמד איזה עליון כפי הסדר אשר יתנו לכם הגבאים והמנהלים בין בארץ בין בחוצה לארץ. אשריכם ישראל, דעו מי מטהר

ה"שולחן", התבטא רבי ברוך נגד אחד החסידים בביטויים חריפים נגדו, כדרכו בקודש. ויהי בשמוע אורחו המחותר את הדברים, נבהל ושאל את מארחו הצדיק: ומה עם מאמר חז"ל: **המבזה את חבריו ברבים אין לו חלק בעולם הבא!** - ענה לו רבי ברוך: את העולם-הבא שלי כבר הפקרתי מזמן לטובת אידישע קינדער (בני ישראל)!

כן מסופר, כי בשעותיו האחרונות בחייו עלי אדמות, ישב כמנהגו תמיד ושקד בלימודו בספר הזהר הקדוש. ויהי כאשר הגיע לדברי הזהר הקדוש: "אית רוגזא ואית רוגזא; אית רוגזא דארור, ואית רוגזא דברוך" - יצאה

ידוע, שדרכו בקודש היה לבזות, לעתים, אנשים מסוימים שבאו לחסות בצלו, ביחוד בעת שולחנו הטהור בשבת-קודש או בחגים, והללו היו מקבלים זאת באהבה גמורה, בידעם שרבים הגדול בודאי רואה עליהם קטרוגים ודינים ששורים עליהם, ובדיבוריו הקשים והבוטים לעיני כל, ביטל מעליהם דינים קשים אלה.

היה זה באחת מלילות שבת קודש, בעת ניהול שולחנו הטהור. אותו שבת התארח אצלו אחד ממחותניו הצדיקים, אשר הגיע אליו להשתתף בשמחת שבע ברכות לנשואי צאצאיהם, ביחוד בסעודתא דחלק תפוחין קדישין במחיצתו של מחותנו הקדוש, רבי ברוך. באמצע עריכת

אתכם, אביכם שבשמיים. דעו, כל מלה ומלה נעשית אלה אלפין ורבי רבבון עולמות עליונים בשמיים, כנזכר בהקדמת אור החמה.

ואתם, אחינו, גבאי ומנהלי עם קדש בארץ ובחוץ לארץ, אשר עליכם נאמר "ומצדיקי הרבים כפוכבים לעולם ועד", עמדו ועשו משמרות משמרות וסדר לכל חבר וחבר כפי כחו, באופן כי כל חבר ילמד זהו שלם עד כ"ה אלול או חציו או רבעו, ולזוג כל סיום שלם על ג' או ד' חברים בכדי לדעת כמה סיומים יש בכל עיר ועיר להשלים אלה פעמים. וכבר מנינו חברת מזכה את הרבים להשתדל בזה.

וברור, כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונפנס לשנה חדשה, שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו. ואחר הסיום, אם יצטרף עוד נחזר עוד פעם סדר שני. וזכות התנא הרשב"י זכותו יגן עלינו אמן, יגן עלינו ויגן עליכם ואתם שלום (קריאת קודש מטעם הרבנים הגאונים מארי דארעא קדישא).

ומה גדלו דברי חז"ל שהמשתתף בסיום עולה לו כאלו למד כל הלימוד, כמו שבאר הגר"א בספרו "קול אליהו", דמילת סיום במלוי מלותיה נכתבת כן: סמ"ך יו"ד ו"ו מ"ם – וכל חלק הנכתב בנגלה. ושאינו נכתב, הנסתר, עולה אותו גימטריא, כלומר: ס"מ"ך – האות ס' הראשונה עולה ששים, והנסתר – מ"ך גם עולה ששים, וכן יו"ד – י' עולה עשר, ו' ו"ד גם עולה עשר וכן ו' – שש, והנסתר ו' – גם שש, מ' – ארבעים, ו-ם' גם ארבעים, לומר לך שהנגלה והנסתר שווים, כן הנגלה זה שלמד כל הלימוד, והנסתר זה שבא רק לסיום, עולה להם שלמדו כל הלימוד.

איתא בבאור הלכה (סימן תקנא) לגבי סעודת סיום ביום צום, שמתר לאכול, ולהשלים את הצום ביום אחר, לא רק ללומדים, אלא אף לאלו שמשתתפים בסעודת הסיום. וז"ל: וסיום מסכת – עיין מה שכתוב במשנה ברורה, דמותרין לאכול אף אותן שלא למדו עמהו, והוא ממגן אברהם ואלהיה רבה. ועין בסדור של ר"י עמדין, שדעתו דהיינו המחזיקין בידי הלומדים במקומם, ע"כ.

ואם כן בסיים – הלומדים בחבורה, כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, על אחת כמה וכמה שעולה להם כולם שלמדו כל הזמן הקדוש, וכך נוכל לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב): "הקטן יהיה לאלה", שאפילו בדרנו הנמוך יוכל להחשב לשר האלה, ששים כל הזמן הקדוש.

ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ויתפלה דרבים, וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (קיי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך", עכ"ל.

ע"ה באמרו ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלים אתו (משלי טז ז). ופשוטו מבואר, כי כאשר השי"ת רוצה וחספץ בדרכי האדם שדעתו נוחה מהם, אז הוא ית' עושה שגם אויביו של האדם יהיו בשלום עמו ולא יזיקוהו. ולפי דרכנו נאמר, כשדרכי

נשמתו הטהורה לשמי – מרומים, כאשר תיבת "ברוך" על לשונו הטהור, להתדבק בחיי החיים ברוך הוא. ח. ובספר בינה לעתים (חלק ב – דרוש א לשבת ר"ח אלול), וז"ל: וזאת היתה לי אחת מפגנות החכם

סיום על ספר הזוהר ראוי וחשוב סעודת מצוה, וכידוע בשעה אחת לימוד הזוהר שקול כמו שנה שלימה לימוד תורת הנגלה

סיום על ספר הזוהר חשיב סעודת מצוה (ויפטור בתענית בכורים). כמו שכתב בשו"ת פרחי כהונה (חלק א"ח סי' י"ג), אשר נשאל בד"ן זה, אם סיום בספר הזוהר חשיב סיום ודיק לשון הריטב"א (ביש"ש) ולשון החו"י, דכתבו דעושים סעודת מצוה שגמרו ספר, ובפשטות אין פונתם גמרא אלא גם כל מדרש, וכדייקא בלשונם, וממילא כל שפן זוהר שעלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בהרבה מקומות בזוהר הקדוש, ועוד שהזהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עד כאן תוכן דבריו.

ובגודל חשיבות סעודת סיום, מצינו בספר ים של שלמה (ב"ק פ"ק ז סימן לז) שכתב, שבסעודת סיום שעשה על ספרו - "ים של שלמה", בשעת ברכת המזון אמר, "נברך שהשמחה במעונו", והטעם שאין לך שמחה יותר לפני הקב"ה. וז"ל: "וסיים הספר, נמי נראה בעיני שהוא סעודת מצוה. ומשום זה היה נראה לברך שהשמחה במעונו בסיום מסכת. דאין לך שמחה יותר לפני הקב"ה, אלא שמחה ורנה של תורה. דאין להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה (ברכות ח' ע"א). דלא גרע מפדיון הבן.

הרי שסעודת סיום לספר חדושים על הש"ס נחשב לסעודת מצוה, כל שפן שסעודת סיום על הזהר הקדוש מהתנא האלקי רשב"י, יחשב לסעודת מצוה.

ועוד מצינו בספר הקדוש "מאור ושמש" (שמות, פרשת יתרו) שכתב על מעלת הסיום מסכת, ומדגיש לעקר השגת התורה - הוא רק על ידי אחדות, וכל שפן שלמוד הזהר הקדוש באחדות, שיועיל לזכות להשגת התורה. וז"ל: "והנה אמרנו על סיום מסכת, פרוש על תניבת מסכת, והובא בכתבים שלי, דידוע (זוהר הקדמה ה' א) באוניתא ברא

ובספר ראשית חכמה (שער התשובה - פרק שביעי), וז"ל: וכן קדשה ברבים שהיא מצוה, כדכתיב ונקדשתי בתוך בני ישראל, כדפירשו בזהר פרשת אמור. וכן נקשל שחבריו נמנים לדבר מצוה מתפללים בבית הכנסת בעשרה והוא אינו נמנה עמהם. והרגיל לבוא לבית הכנסת ויום אחד לא בא, הקדוש ברוך הוא שואל עליו. וגם אינו משלים רמ"ח תבות שבקריאת שמע, שהוא מעגת שאינו יכול לתקן. גם יתבטל מתלמוד תורה שהיא מצות עשה מן התורה, והכל מפני סכלותו, כאומר (משלי יט, ב) אולת אדם תסלף דרכו וגו'. והחכם עיניו בראשו ויהיה גבור כובש את יצרו ולא ימשך אחר תאוותו, בפרט בראש חדש ובפורים, שהסעודה מדברי סופרים, יש ליזהר שלא למלא בטנו שיחלה ויבא לידי בטול תורה ותפלה שהם מצות עשה מן התורה, שאין עשה מדבריהם דוחה עשה מן התורה.

האיש הם מדרכים ורוצים את ה', דהינו שהם מישרים אל אהבתו ויראתו, ות, הנה לא יספיק בהיותו הוא בעצמו שלם בדרכיו ובמעשיו, אבל צריך שאיש זה גם אויביו של ה', הם הרשעים משנאיו ות, ישים כל השתדלותו להשלימים עמו, שיהיו שלמים כמותו, וישתתפו הוא והם להיות יחד זה עם זה בענין השגת השלמות, וזה הוא התכלית האמתי לביאת האדם לזה העולם. על כן אמר כל המצוה אשר באמת אני מצוה לך בפרטות לכל אחד ואחד שיעשה אותם, כי כל אחד מצוה לעצמו, תשתדל שלא תהיה אתה לבדך העושה אותה, אבל שישתתפו עמו אחרים וכלכם תשמרוה לעשות, למען תחיון ורבייתם. למען יהיו לכם חיים באמת, דבלאו הכי למה לכם חיים, ע"ד (אבות א יד) וכשאני לעצמי מה אני. ונכלל בזה מה שלמדנו ז"ל: אינו דומה רבים העושים המצוה למעטים העושים אותה.

קודשא ברין הוא עלמא, היינו שאותיות התורה עלו ונצטרפו ברל"א שערים אלפא ביתא. והצורף הראשון הוא א"ל ב"ם, וסוף הצורף של א"ל ב"ם הוא כ"ת, והוא שרש המקור לשאר הצורפים. ומ"ם וסמ"ך שבלוחות בנס היו עומדין (שבת קד א), וזהו מסכת. ועקר השגת התורה הוא על ידי אחדות, כמאמר הכתוב (שמות יט ב) "ויחן שם ישראל נגד ה' - בלב אחד כאיש אחד, ושם נפסק זהמתו, וכל שבט ושבט תקנו צורף הוי"ה שלו, ואמרו "נעשה ונשמע" בתשוקה גדולה מקירות לבם, והעלו מיין נוקבין ונתגלה כנגדן מיין דכורין - שיבד הקב"ה משמי מרום לתן להם התורה, וזכו להשגות התורה עד צורף הראשון שהוא שרש המקור לשאר הצורפים.

ועוד ידוע, ששנה אחת בימי הרה"ק ר' ברוך ממעז'בוז' זיעוכי"א, היה קטרוג גדול על בני ישראל, ולא הצליחו צדיקי הדורות לבטל את הקטרוג, עד שאמר ר' ברוך, שהזכות שעושים בני ישראל סעודה בעת סיום מסכת, ומזמינים את חבריהם, צריך לבטל את הגזרה - וכך הנה.

ובשו"ת אגרות משה (אורח חיים חלק א סימן קנז) גם כן מאריך לבאר, שכל סיום ספר שהוא, וכן כל מצוה המתמשכת זמן רב, ובפרט מצוה שנעשתה בחבורה, יש לה דין של סעודת מצוה. וז"ל: "בדבר אם יש להחשיב סעודת מצוה לפטור הבכורים מהתענית ערב פסח, ולאכל בשר מראש חודש אב עד התענית. גם כשמסיימין בחבורה שלומידים מקרא בעיון, והרב דורש לפניהם מדרשות חז"ל על הפסוקים, שדעת כתר"ר שגם זה נחשב סעודת מצוה כסיום מסכת". "אבל מכל מקום נראה לעניות דעתי שהדין אמת, דאף למוד בעיון הספרים של תורה שבכתב, נמי יש להחשיב הסיום סעודת מצוה, דהא מצינו דלאו דוקא סיום מסכת ללמוד, אלא כל מצוה שנמשכה משך זמן, נמי יש שמחה בסיומה, כדאיתא ברשב"ם בבא בתרא (דף קכ"א) בטעם רבה ורב יוסף דיום טוב של חמשה עשר באב הוא משום שפוסקין בו מלקרות עצים למערכה, לפי שבאותו יום היו משלימין מצוה גדולה פזאת", "אבל על כל פנים יש ללמד מזה, שיש לעשות שמחה לגמור כל מצוה, ולכן באנשים מיוחדים שעושין מצוה משך זמן, יש להן לעשות סעודה לשמחתם, כי שמחה אחרת כמו לעשות את היום ליום טוב לא שייך ביחידים, אבל סעודה הא מצינו שעושין יחידים לגמור מצותם בסיום מסכת, וכמו כן הוא לגמור מצוה אחרת, מאחר שחזינו שיש לעשות שמחה בגמור כל מצוה", עד כאן.

ועין בהגר"א (יו"ד סוף סי' רמ"ו ס"ק ע"ו), שהוכיח מהרשב"ם לזה שבסיום מסכת צריך לשמוח ונקראת סעודת מצוה. ומפרש בנמוקי יוסף (ב"ב שם קכ"א) סתם בכל מצוה שפשהשלימה עושין שמחה ומשתה יום טוב, עיי"ש. ואם כן ודאי יש ללמד מזה, שגם למוד מקרא בחבורה שנמשך איזה זמן שלא גרע מכל מצוה שיש לעשות שמחה ומשתה, והיא נחשבת סעודת מצוה כשגומרין איזה ספר כשלימדו בעיון. אבל פשוט, שהוא רק כשלימדו כפי פרוש אמת, שהוא כאחד מפרושי רבותינו הראשונים, ולא בפרושים מאנשים דעלמא שרבו בדואים ואינם אמת, והרבה יש גם כעין מגלה פנים בתורה שלא כהלכה. ידידו, משה פיינשטיין.

במס'ם ספר אחד מספרי הקבלה חשיב נמי סעודת סיום, כמבאר בספר זכירה לחיים להגר"ח פלאגי' (ח"ב דף נ"ג) בשם המקבילים, דדוקא בלימוד משניות צריך להבין פירוש

התבות, אבל בזוהר הקדוש, אף על פי שאינו מבין כלל, יעלה לרצון לפני ה'. וכן כתב בספר **יפה ללב** (ח"ה בהשמות ליו"ד סימן רמ"ו ס"ק א'), ובספר **ישכיל עבדי** (ח"ו יו"ד סימן כ"ח אות ו'), ולפי דבריהם גם בלא מבין עולה לסעודת סיום. ועין עוד בשו"ת **חיים שאל** (ח"א סימן ע"ה אות ב'), **במעלת לימוד הזוהר אף בלא הבנה**, ולפי זה שייך סיום בלימוד זה.

וביותר, מחדש בשו"ת **אפרקסתא דעניא** (חלק א סימן קנד), שכתב על אדם אחד שהתמיד בלימוד הש"ס, ולא היה יודע מה הוא לומד, ועם כל זה זכה לקירון פנים. וז"ל: **"ושמעתי שהיה איש אחד שהתמיד בלימוד הש"ס ולא ידע מה קאמר, ואף על פי כן זכה לקירון אור פנים כתלמיד חכם. וזהו מסתרי סגלת התורה בפעולתיה הנשגבה על נפש מקבלי מתן נחליאל"**, עד כאן.

בספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) הובא עובדא, דפעם אחת ביומי דאב קדם הצום, עשה סעודת סיום ואכלו בשר. ושאלו אותו על מה עשה סיום? והשיב, כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט). פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש).

על סיום "כל ספר הזוהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה, ולפטור בכורים מתענית בערב פסח (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז).

ובספר סוד ה' מבאר [על פי דברי הכסא מלך והבן איש חי ועוד] את מעלת הלימוד בזוהר הקדוש, שהלומד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובדאי בסיים כל חלק כמו ספר התיקונים, זהו על התורה, וזוהר חדש - עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלק מחלקי הזוהר, ובדאי על האדרא הקדושה, שבלימוד האדרא הקדושה זכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו כשלומד האדרא.

הרוצה לזכות לארח את הרשב"י בביתו ילמד זוהר הקדוש - הרשב"י ז"ע יושב אתנו בלומדינו תורתו

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א, בשם המקובל הרב אברהם גלאנטי ז"ע, בספרו **"אור החמה"** על ה"אדרא דמשכנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: **אפילו עוד היום, אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" - בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, וישב בגוון, עכל"ק. האם**

בשם מורי, הלא הוא הרב הצדיק רבי הלל מפאריטש, ספר מגדל עז, מאמרי דברי אלקים חיים מאדמו"ר חב"ד, עמוד תכ"ו, הנה אריאל, להרי"א מהומיל, שמות עמוד סד, תורה אור לבעל התניא, פרשת בשלח דבור המתחיל אשירה לה', רבי ישראל דוב מוילעזניק, שארית ישראל שער (ההתקשרות שער הא דרוש ה' מאמר ב'), מורנו הרב צבי אלימלך בהגהותיו לספר סור מרע, דפוס מונקטש אות ט', הקדמת ספר עצי עדן מקאמארא זכרונו לברכה, ועוד.

ט. כמבאר בספרים הקדושים, ראה: הרב משה זכותא בהגהותיו לספר הפנות, פלא יועץ אות ז', זהו, סדור פנות האר"י ז"ל, בסדר פנות הלמוד, אור צדיקים להרב מאיר פאפריש, סימן א' סעיף קטן טז, עבודת הקדש להחיד"א, מורה באצבע סימן מד, נפש חיים מערכת הז' אות ד', משם הגדולים להחיד"א, רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת התקונים בגיהו, הרב הקדוש רבי משה חיים אפרים מסדילקוב בעל דגל מחנה אפרים בלקוטים דבור המתחיל ישגוני, ספר נתיב רשי,

יש שמחה גדולה מזו, ובודאי שדאי וראוי לעשות סעודת מצוה. ובודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו. ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני", ראשי תבות חברים מקשיבים לקולך השמיעני, הם חמל"ה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמוות (דף י"ב ע"ב), על פסוק "והנה נער בוכה ותחמל עליו" וגו', והבן זה, עכ"ל.

ובזהר שם בארו, שהשכינה הקדושה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיז חומלת

י. ספר הזהר הוא מגן לישראל כתבת נח.

דבגין האי חבורא והאם רבצת על האפרוחים או על הביצים לא תקח האם על הבנים, אליו אנו דאתמר בהון בנים אתם לה' אלהיכם. והאי חבורא הוא כגונא דתבת נח דאתכנש בה כל מין ומין. הכי מתכנשין בהאי חבורא כל נשמתין דצדיקיא ואנשי מדות, דאתמר בהון (תהלים קיח) "זה השער לה' צדיקים יבאו בו", ואחרנין דלא צדיקים, איתדחון מתמן. וכד אתגליא האי חבורא בעלמא, סגיאי מתכנשין לגבה דאתמר בהון (דברים כט) כי את אשר ישנו פה וגו', ואת אשר איננו פה בהאי חבורא עמנו היום. ועלהו אתמר (דניאל יב) ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד, כאנו כוכביא דיהון קומין לעלם ולעלמי עלמאי, ואתמר בהון והנה זרעך ככוכבי השמים. (תקוני זהר חדש דף ע"ב עמוד ד).

האי חבורא איהו כגונא דתבת נח (תקוני זהר חדש דף ע"ב עמוד ד), פרוש, כי חבור זה שנקרא ספר הזהר הוא כמו תבת נח, שבה היו מיני הרבה ולא היה קיום לאותם המינים והמשפחות כלם אלא על ידי כניסתם להתבה, כן הוא ממש, כי על ידי סוד הגלות וכו' ומגיע פגם לצדיקים כלם והשכת מאורי אורם כמעט טועמת מר ממנות, ולזה לקיומם שלא ישלט הגלות בהם היה להם סוד החבור הזה כענין תבת נח ממש, לתקן מחץ מפת הגלות ומי מבול החיצונים המחשיכים וכו', אלא תהיה אור שכינה מאירה קצת ומלבשת הצדיקים, כן כנסו הצדיקים אל סוד אור חבור הזה להתקיים. וכך סגלת החבור שמיד שעוסק בחשקו אהבת השם ישאבנו כשאיבת האבן השואבה את הברזל, ויכנס אליו להצלת נפשו ורוחו ונשמתו ותקונו. ואפלו אם יהיה רשע, אין חשש אם יכנס, מפני שאין כניסתו כניסה, אלא יהיה לו אחת מהשתים, או יחזירונו בתשובה

ויהיה צדיק ויכנס בו, או ידחנו דחיה גמורה ויפרש עצמו, כענין תבת נח שהיה דוחה הרשעים ואותם שחטאו מן החיה והבהמה, (אור יקר, שער א' סימן ה').

הוא כמו תבת נח שאוסף ושואב אותו אליו בשער להשם.

החבור הזה לא יערך ולא יעלם אלא יתחבר ויקתר ויסדר, כי אין חשש בכתיבתו משום דלא ימנע הבא לעסק בו הוא צדיק או רשע, אם הוא צדיק, אדרבה, החבור הזה הוא כמו תבת נח שאוסף ושואב אותו אליו בשער להשם שאוסף הצדיקים אל תוך ההיכל פנימה (רבינו הרב משה קורדובירו, דע את אלקי אביה, י"א).

ללמד תקוני זהר ארבעים יום מראש חדש אלול עד יום הכפורים.

יעין בסוף הקדמת בעל כסא מלך ועוד בכמה ספרים קדושים שהלהיבו מאד ללמד התקוני הזהר בארבעים יום שמראש חדש אלול עד יום הכפורים ואולי יש להסמיק זה ממה שכתב בתקונו ו' ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה ודא יום הכפורים דתבת נח היא אמה עלאה חלון דילי הוא עמוזא דאמצעייתא דביה אור יתירה אור וכתב בבאור הגר"א שביום הכפורים חלונות התבה והוא תשובה אמה עלאה פתוחים וזהו שכתוב מצץ ארבעים יום שהם ארבעים יום הידועים מראש חדש אלול ורעיא מהימנא איתא על התקוני זהר דאיהו כגונא דתבת נח וכו' כדדע. (הקדמת המוציא לאור תקוני זהר מהגר"א). - כולנו יודעים את המצב שבו אנו נמצאים! ומי יודע מה ילד יום!!! - משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי עליהם השלום, מגלים לנו, שרק בספר הזהר יפקונו מן גלותא ברחמי, כי הזוהר כמו תיבת נח, ורק שילמדו זוהר הקדוש יצילו בתבת נח שהוא

השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה. ועל דרך דברי האר"י, כאשר משתף עמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון, כמו שאמרו בזהר הקדוש מ'ה ש'היה הוא - ראשי תבות משה - ש'היה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז, דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, ע"כ דברי האור החיים הקדוש זיע"א. ובזהר הקדוש קראו למי שלא לומד סודות התורה [ולכל הפחות לימוד בקריאה זהר הקדוש] - עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן כולנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלימוד הקדוש הזה. **כתב גאון** ישראל וקדושו רבי חיים פלאגי ז"ע בספרו "לוח ארוז" (פרק ו) וז"ל: הגם דבכל התורה שלומד האדם הנה שָׁכרו אתו, מפל מקום בלומד דברי קבלה, זוהר הקדוש וכתבי האר"י ז"ל ועוד. נשגב הלימוד מאד, כי אפילו אינו מבין מה שלומד, שָׁכרו מרובה ומסגל להברית ממנו היסורין, עכ"ל.

ועין עוד בספר "נתיב" הנ"ל (נתיב קס"ז) שהביא דברי זהר הקדוש (ח"ג דף פ' ע"א), וז"ל: (ויקרא ט) "ויזבר ה' אל משה לאמור. דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלהיכם". רבי אלעזר פתח: (תהלים לב) "אל תהיו כסוס פפרד אין הבין וגו'.

ומצאתי און לי ואנינה בקרבי ולבי דין ממאמר אחד. הובא בספר התקונים תקון ל', וזה לשונו: תנינא, כתיב ורוח אלהים מרחפת וכו' והיא אומרת מה אקרא וכו' בהוא זמנא ויזכור כי כשר המה רוח הולף ולא לשוב (תהלים עח לט) לעלמא, ודא איהו רוחא דמשיח. וי לון מאן דגרמין דזיל ליה מן עלמא ולא יתוב לעלמא, דאלין אינוו דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחקמה דקבלה (רוצה לומר למוד הזהר), דגרמין דאסתלק נביעו דחקמה דאיהי י' מינה, ואשתארת ב' יבישה. וי לון דגרמין ענייתא ותרבא וביזה והרג ואבדן בעלמא, והאי רוח דאסתלק איהו רוח דמשיח כמה דאתמר, ואיהו רוח הקדש, ואיהו רוח חקמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת השם (ישעיה יא ב), עד כאן.

יב. מי שאינו מאמין ולומד תורת הח"ן הוא בבחינת "מפריד אלוף לא יראה מאורות".
 הרב משה זכותא פרשת קדושים (דף ע"ב) כתב: אפלו השיג ג' מעלות, פשט רמז דרוש, ולא רצה לדעת חקמת הסוד, אז ימנע אור התורה, דהינו י' משם הוי"ה, ויהיה הוי"ה על הוי"ה. פרוש הדברים, שאנחנו מחיבים לעשות בחינת פ' ד'ס', דהינו פ'שט רמז דרוש סוד, נגד ד' אותיות שם הוי"ה ברוך הוא. ואם כן, אפלו השיג כל הג',

הזהר הקדוש, וינצלו מחבלי משיח, ובזה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדרך האחרון וגאולתו, בלח וסגלת למוד הזהר הקדוש. ובזהר - רעיא מהימנא (פרק ג' במדבר פרשת בהעלותך דף קג עמוד ב): "המשכילים יזיירו כזהר הרקיע", אליו אינוו דקא משתדלין בזהר דא דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח דמתכנשין בה שנים בעיר ושבע ממלכותא, ולזמנין אחד מעיר ושנים ממשפחה, דבהון יתקיים (שמות א) "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו".

יא. הגאולה תלויה בלמוד הזהר.
 כתב הרב הגדול המקובל הא-להי רבי חיים ויטאל זכרונו לחיי העולם הבא, תלמיד הרב האר"י זכותו יגן עלינו, (בהקדמת שער ההקדמות), וזה לשונו: אני הצעיר בעיר, הדל באלפי חיים ויטאל, בן לאדוני אבי הרב יוסף ויטאל זכרונו לחיי העולם הבא, בהיותי בן שלשים לכה תשש כחי וישבתי משתומם ומחשבותי תמהים, כי עבר קציר, פלה קיץ, ואנחנו לא נושענו, תרופה לא עלתה למחלתנו, אין מזור לבשרנו ולא עלתה ארוכה למפתנו ולחרבן בית מקדשנו. או לנו כי פנה היום וגם נטו צללי ערב, וכלו כל הקצים, ויעזין בן דוד לא בא. ואתנה את פני לחקר ולדעת מה זה ועל מה זה נתארף קצנו וגלותנו, ומדוע לא בא בן ישי?

בכמה זמנים אורייתא אסהידת בהו בבני נשא, כמה זמנים ארימת קליו, לכל סטרין לאתערעא להו, וכלהו דמיכין בשיתתא בחוביהון (ס"א בחוריהון), לא מסתפלין ולא משגיחין, בהיך אנפין קיומון ליומא דדינא עלאה, פד יתבע לון מלפא עלאה עלבונא דאורייתא, דצווחת לקבליהון, ולא אהדרו אנפין לקבלה, דכלהו פגימין בכלא, דלא ידעו מהימנותא דמלפא עלאה, ווי לון, ווי לנפשהון. דהא אורייתא ביה אסהידת, ואמרת (משלי ט) "מי פתי יסור הנה חסר לב" (ס"א ואמרה) אמרה לו. מהו חסר לב. דלית ליה מהימנותא, דמאן דלא אשתדל באורייתא, לאו ביה מהימנותא, ופגים הוא מכלא. עד פאן לשון הזהר הקדוש.

תרגום ללשון הקודש: "וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדשים תהיו פי קדוש אני ה' אלהיכם". רבי אלעזר פתח: (תהלים לב) "אל תהיו כסוס כפרד אין הבין" וגו'. בכמה פעמים התורה מעידה בבני אדם, פמה פעמים היא מרימה קולות לכל הצדדים להעיר אותם, וכלם רדומים בשנה בחטאיהם (חוריהם), אינם מסתכלים ואינם משגיחים באיזה פנים יעמדו ליום הדין העליון, כשיתבע אותם המלך העליון על עלבון התורה שצועקת כנגדם, ואינם מחזירים פניהם מולה, שכלם פגומים בכל, שאינם יודעים את אמונת המלך העליון. אוי להם ואוי לנפשם! שהרי התורה מעידה בו ואומרת: (משלי ט) "מי פתי יסור הנה חסר לב" (ואמרה) אמרה לו. מה זה חסר לב? שאין בו אמונה. שמי שאינו עוסק בתורה, אין בו אמונה ופגום הוא מהכל.

ועוד הביא שם דברי המקדש מלך על הזוהר הנ"ל: כי הנה אחר התחיה יהיה יום הדין העליון - ואז יתבע מלפא עילאה מאלו חשוכי הפנים עלבונה של תורה, הוא היותה בלתי חשובה בעיניהם כי אם בדרך פשטיותה, ולא יחפצו לחפש אחר סודותיה. [אוי להם לבריות מעלבונה של תורה].

ולכן אין להם הארת הפנים מן ש"ע נהורין דעתיק המאיר במחדשי סודות התורה, כמו שכתוב בזוהר (בראשית דף ד' ע"ב). אבל העולבים התורה עש יאכלם (דיש קלפה שנקראת ע"ש והיא הפך מהקדושה), כי הם בכלל מגלה פנים בתורה שלא הפלכה, כמו שכתוב בזוהר פרשת בהעלותך (דף קמ"ט ע"ב), וז"ל: ומאן דאמר, דההוא ספורא דאורייתא, לאחזאה על ההוא ספור בלבד קאתי, תיפח רוחיה, עכ"ל. [תרגום בלשון הקודש: ומי שאומר שאותו ספור של התורה, להראות על אותו ספור בלבד הוא בא - תפח רוחו].

הני תלת נכשלו הוא סוד פר"ד, הג' עלו בפר"ד, ורבי עקיבא עאל בשלום ונפק בשלום, עין שם בארף. עד פאן לשונו (תפארת ישראל מהרב הקדוש מסאטאנאב זכר צדיק וקדוש לברכה, פרשת קדושים).

ומי שאינו מאמין בסוד נשא פ"ד.

"אל תהיו כסוס כפרד", ותדעו כי כל התורה שמותיו של הקדוש ברוך הוא, ונדרשת פ"ד'ס, ומי שאינו מאמין בסוד נשא פ"ד' (יוסף תהלות להחיד"א, תהלים לב, ט).

פשט, רמז, דרוש, נגד ג' אותיות הו"ה, ולא השיג נגד סוד, דהינו י', הוא בסוד הו"ה על הו"ה. על זה נראה פרוש הפסוק בתהלים "אל תהיו כסוס כפרד אין הבין" וגו', כפר"ד דהינו בג' אותיות פר"ד בלא סוד, אין "הבין" עם האותיות הוא ע"א, גימטריה סוד" עם הפולל, ואם כן "אין הבין" כלומר אין לו "הבין" - בלא סוד, הוא כפר"ד, ממש נפרד. ועין בתקונים ח' (דפוס קושטאנטינא דף קמט), וזה לשונו: ד' נכנסו לפרדס חד הציץ כו',

וזהו שאמר ולא אהדרו אנפין לקבלה. ירמוז למה שיודוע, שיש לכל מדה ארבע בחינות כנגד א ב"ע, והם פנים וימין ושמאל ואחור, והם כנגד פרד"ס [פ'שט ר'מז ד'רוש ס'וד] וארבע בחינות הנר"ן [נ'פש ר'וח נ'שמה], וארבע אותיות הוי"ה.

ואיתא (בסה"ג ח"א פ"ד), שצריך כל אדם להשתלם בכל ארבע בחינות פרד"ס, ומי שלא נשלם לפי חלקו ויכלתו, עליו ועל פיוצא בו נאמר "דכולהו פגימים בכולא", ובלי ספק שהענש המבהיל הזה הוא לאותם שהיה ספק בידם ללמוד ולא למדו. וכמו שכתוב (בזוהר פ'שת פקודי הנ"ל) ואי יכיל לאדבקא ולא אדבק, פירוש, השגת החכמה דחי ליה לבר, ואמרו (פתובות דף ק"א ע"ב) למאן דאמר עמי הארץ אינם חיים וכו', כל שאינו משתמש באור תורה אין אור תורה מחיהו, אור תורה דייקא, שהוא הסוד מצד החכמה שהיא סוד תורה וממנה פח התחיה. אבל אמרו אחר כך מצאנו להם רפואה מן התורה - במשיא בתו לתלמיד חכם, או עושה פרקמטיא לתלמיד חכם או מהנה מנכסיו [כאילו מדבק בשכינה], כמו שכתוב "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום". עיי"ש בארץ דבריו (וען בחדושי אגדות מהרש"א).

ובסוף נתיב קס"ז כתב: אשר על כן, מפנין שיש צורך לתקון האדם והנרנח"י שלו בכללות פרד"ס התורה הקדושה בכל מקצותיה - הכרחנו לחלק הזהר הקדוש המזבירים בסודות התורה הקדושה... וכדהוכחנו לעיל על זה. וקודשא בריך הוא ידריכנו במעגלי ישר להאיר נרנח"י שלנו עם כללות נרנח"י עמו ישראל, ויקבץ גלותינו מארבע כנפות הארץ לארצנו, ונזכה לאור באור החיים בביאת משיח צדקינו בב"א. עכ"ל הטאהור.

ואיתא בספה"ק קדשת לוי (לקוטיים), שלעתיד לבוא, סעודת הצדיקים תהיה בשני אופנים, האחד הוא כפשוטו, והשני הוא שיזכו לגלות סודות התורה. וז"ל: "או יבאר, ואכלתם אכול וכו', פי סעודות צדיקים לעתיד לבוא יהיה על שני בחינות: אחד על פי פשוט, סעודות ממש, ואחד שישגיגו ישראל סודות התורה, והסעודות יהיה על רוחניות כמבאר בזוהר הקדוש. והנה שניהם אמת, האנשים אשר הם במדרגה קטנה, שהתענוג שלהם מגשמיית, להם יהיה הסעודה סעודה ממש, והצדיקים הגדולים אשר תענוג שלהם סודות מהתורה, להם יהיה הסעודה כאשר ישגיגו נפלאות מתורתו הקדושה. וזהו 'ואכלתם אכול ושבוע' לאנשים פשוטים, 'והללתם את שם ה' - אלו האנשים אשר התענוג שלהם בהלל לה', להם יהיה התענוג אשר עשה עמכם 'להפליא', שישגיגו נפלאות מתורתו הקדושה", עכ"ל ק.

וכן כתוב בספר פרי צדיק (ויקרא ל"ג בעומר וסיום הש"ס) על אותו דרך, וז"ל ק: "אף הפרוש הוא כמו שאמרנו (ונתבאר לעיל מאמר ד') בבאור דברי הגמרא (ברכות שם) עולמך תראה בחיך, הינו דהשכר לעתיד הוא השגות בסודות התורה וידעת ה' יתברך, כן יזכה לזה להשיג מאותו האור בעולם הזה, כמו שאמרו (קדושין מ"א א) ולאדם טוב, והיינו מי שמשגיג התורה". עכ"ל ק.

מבואר בלשונם הזהב, שלא רק בעולם הזה צריכים אנו לעמל בסודות התורה, אלא אף לעתיד לבוא סעודת הצדיקים תהיה - גלויים בסודות התורה, ואשרי מי שאזכה לעמל בסודות התורה עוד בזה העולם.

כל מי שלא משתדל בתורה, אסור להתקרב אליו, להשתתף עמו ולעשות עמו סחורה, וכל שכן ללכת עמו בדרך, שהרי אין בו אמונה

כתוב בזוהר (פרשת קדושים דף פ' ע"א): דהכי תנינן, כל מאן דלא אשתדל באורייתא, אסיר למקרב לגביה, לאשתתפא בהדיה, ולמעבד ביה סחורתא, וכל שכן למהך עמיה באורחא. דהא לית ביה מהימנותא. (ועל דא) תנינן כל בר נש דאזיל באורחא, ולית עמיה מלי דאורייתא, אתחייב בנפשיה. כל שכן מאן דאזווג באורחא, עם מאן דלית ביה מהימנותא, דלא חשיב ליקרא דמאריה ודידיה, דלא חס על נפשיה.

תרגום ללשון הקודש: שפך שנינו, שכל מי שלא משתדל בתורה, אסור להתקרב אליו, להשתתף עמו ולעשות עמו סחורה, וכל שכן ללכת עמו בדרך, שהרי אין בו אמונה. (ועל זה) שנינו, כל אדם שהולך בדרך ואין עמו דברי תורה, מתחייב בנפשו. כל שכן מי מתחבר בדרך עם מי שאין בו אמונה, שלא מחשיב את כבוד אדונו ואת שלו, שלא חס על נפשו.

רק המשתדלים בתורה ועוסקים בה לתקנה ולקשרה בשרשה, כל בניהם הם צדיקי אמת, ונקראים בני המלך, בנים קדושים

רבי יהודה אומר, מאן דלא חס על נפשיה, הוי ישלף נפשא דכשרא לבריה. אמר רבי אלעזר, תוהנא על דרא, והא אתמר מלה וכו'. ועל דא כתיב אל תהיו כסוס כפרד אין הבין. זכאין אינון צדיקיא, דמשתדלי באורייתא, וידעין אורחוי דקודשא בריה הוא, ומקדשי גרמייהו בקדושא דמלכא, ואשתכחו קדישין בכלא, ובגין כן משלפי רוחא דקודשא מלעילא, ובגיייהו כלהו זכאי קשוטי, ואקרוין בני מלכא בנין קדישין.

תרגום ללשון הקודש: רבי יהודה אומר, מי שלא חס על נפשו, [פרש במתוק מדבש: מי שאינו חס על נפשו לעסוק בתורה לתקנה ולקשרה בשרשה] איך ישלף נפש כשרה לבנו? [פרש במתוק מדבש: איך יכול להמשיך נפש כשרה לבנו, כי אם הוא בעצמו אינו מקשר למעלה, איך ימשיך נשמה קדושה לבנו, כי אין דרך להמשיך נשמה אלא על ידי קדשת נשמתו?]. אמר רבי אלעזר, תמהני על הדור, והרי הדבר נאמר וכו'. ועל זה כתוב אל תהיו כסוס כפרד אין הבין. אשריהם הצדיקים שמשתדלים בתורה ויודעים את דרכי הקדוש ברוך הוא, ומקדשים את עצמם בקדשת המלך, ונמצאים קדושים בכל, ומשום כן שולפים רוח של קדש מלמעלה, וכל בניהם הם צדיקי אמת, ונקראים בני המלך, בנים קדושים.

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חברו, אם שמע - מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו. - ואם ברצונך לזכות לעולמות נצח "עין לא ראתה.. ולקרב הגאולה - הנך יכול לחלק ספר "ערפה של שעה", המעודד ומעורר ללמוד זהר

יג. כתב הרמ"ז ח"ל: כמה עקרים גדולים להמשיך נשמה קדושה לבנים. א. העסק בתורה, שבה מאיר פנימיות העולמות שהוא מקור הנשמות הקדושות, וכל שכן אם זכה לחדש חידושין בתורה, שבהם מוליד אור חדש ממש ממקורות נשמתו, ובה זיהיר ממנו בנשמת הנלד היולד... (וענו המשוך דבריו במתוק מדבש פרשת קדושים דף פ' ע"א).

יג. כתב הרמ"ז ח"ל: כמה עקרים גדולים להמשיך נשמה קדושה לבנים. א. העסק בתורה, שבה מאיר פנימיות העולמות שהוא מקור הנשמות הקדושות, וכל שכן אם זכה לחדש

הקדוש בכל יום, ובפרט בשבת קודש וביום טוב. (אפשר להשיג אצל "מפעל הזוהר העולמי" בחינם ובכמות - קדי לזכות את הרבים).

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חברו, אם שמע - מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לזקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

ואם ברצונך לזכות לעולמות נצח "עין לא ראתה..." ולקרב הגאולה - הנך יכול לחלק ספר "ערכה של שעה", המעודד ומעורר ללמוד זהר הקדוש בכל יום, ובפרט בשבת קודש וביום טוב. (אפשר להשיג אצל "מפעל הזוהר העולמי" בחינם ובכמות - קדי לזכות את הרבים).

ואם בזכותך ילמד אפילו יהודי אחד את הזוהר הקדוש, הרי תזכה למיליוני שנות תורה, כי כל הלומד שעה זהר הקדוש בשבת, עולה לו למאה מליון שנה תורה. ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייך, [מי שנותניו בהם שבועים] תגיע ל-640 מליון שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור למנון יהודים שילמדו בזוהר הקדוש תגיע לסכום אגדי של מליוני שנים תורה.

ובזהר הקדוש (פרשת ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלה. ועוד, פי' דע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנון יהודים באלה. תגיע למספר שקשה מאד לחשב והוא לערך: 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיזקפו לזכותך בנדאות!!!

חזינו השתא עד כמה גדול ועצום כחו של הלמוד בספר הזהר. עתה אין לנו אלא לחזק את ידי עושי מלאכת הקדש, להוסיף להם אמץ וכח וחזק בעבודתם הקדושה. אמצו מתנים וחגרו עז להמשיך ולהפיץ את אורו של רבי שמעון בר יוחאי, לפרסם כחו בעולם ולסיע בכל מה דאפשר, והוסיפו לעשות חיל ולהרבות חילים לקודשא בריהו הוא ואורייתא, לאוקמא שכינתא מעפרא.

וברוך ה' שיזכינו בדורנו להתחבר לכל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולזקח על שכמו משא ועול החובות, למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים.

על פן אחי! כל אחד יכלל בלימוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה, ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב במהרה בימינו ברחמים, אמן פן יהי רצון.

